

[Oluf Pedersen.]

vi foreslog besparelser. Efter nedgangen i priser ved liberalisering — vi er klar over, at en liberalisering både giver billigere import og hindrer overpris — foreslog vi, at man, uden at der derved ville ske en stigning i leveomkostningerne, ophævede det statstilskud, der gives til nedsættelse af forbrugerpriser. Derimod frarådede vi, at staten brød indgåede forpligtelser overfor tjenestemændene vedrørende reguleringen af pristallet, idet det iøvrigt er sådan, at hvis man gennemfører en politik, der hindrer prisstigning, vil der ikke være spor baggrund for at gribe ind på det område.

Sluttelig ønskede vi, at der blev optaget forhandlinger med nationalbanken om fri valutahandel i forbindelse med opfyldelse af bankens forpligtelser. Herom har der jo været fremsat forskellige udtalelser i dag, og det giver mig anledning til at sige, at det er en fundamental fejltagelse, at fri valutahandel betyder et flydende pengevesen. Derimod giver tvangskurser, det har vi bitter erfaring for, anledning til store kursændringer til stor ulykke for erhvervslivet og til brud på trufne aftaler. Vi har jo tidligere haft fri valutahandel og fast kurs, og dette kan gennemføres af nationalbanken og tilmed uden guldindløselighed. Ja, det ligger endda sådan, at det er en forpligtelse, som nationalbanken har påtaget sig i sin oktroj.

Det var altså vore forslag. Overfor underskuddet på betalingsbalancen var standning af statens egen pengeudpumpning langt mere virkningsfuld end nye skatter, og jeg kan tilføje, at retsforbundet ved vore forslag, herunder også en række forslag om besparelser; der er fremsat i finansudvalg og spareudvalg af det ærede medlem hr. Gregersen, har foreslået besparelser på op til 400 mill. kr., men det har desværre ikke været muligt at få de andre partiers repræsentanter med, end ikke det ærede medlem hr. Jensen-Broby.

Vore forslag blev som omtalt afvist under forhandlingerne i statsministeriet. Regeringen holdt jo på sit pudsige forslag om at nedsætte købekraften og dermed bedre betalingsbalancen ved for det første at tage 1½ portion af reguleringstillægget, 180 kr., og derefter nedsætte priserne pr. familie med 200 kr. Enten er de givne oplysninger gale, eller også nedsætter dette ikke købekraften, men det var netop det trolddomsagtige ved regeringens forslag.

Jeg forstår forsåvidt godt — det er oplyst fra anden side, og jeg skal ikke bestride

det —, at da socialdemokratiet lancerede sit forslag om omsætningsskat, blev det i første omgang modtaget med glæde af regeringen, i hvert tilfælde af den højtærede finansminister, ikke mindst fordi afgiften skulle holdes udenfor pristalsreguleringen — desværre ikke uden at fordyre leveomkostningerne.

Jeg skal gerne vedgå, at det så mørkt ud, da vi hin lørdag aften gik til forhandling om det socialdemokratiske forslag. Jeg må sige om det socialdemokratiske forslag som helhed, at det var et værre studerekammerforslag: mere priskontrol, mere importregulering og flere skatter, med andre ord mere af alt det, der netop skaber vanskelighederne. For ligesom at sætte kronen på denne forvirring foreslog man, at det beløb, der gennem omsætningsskat kom ind til begrænsning af købekraften, skulle sendes ud igen. Mig er det i hvert fald ikke muligt at se sund fornuft i det, men det var altså et forsøg, der her blev gjort på et socialdemokratisk diktat, og da regeringen var noget genstridig, forlangte det ærede medlem hr. Hans Hedtoft forhandlingerne afbrudt.

Det har været sagt, at retsforbundet lever højt på de fejl, de fire gamle partier gør, og det ser næsten ud til, at vi kan leve meget højt derpå, men når professor Philip fornylig i en artikel i „Politiken“ påstod, at det ligefrem frydede os at se de andre begå fejl, så er intet mere urigtigt. Tværtimod anser vi dårlig lovgivning for en ulykke for landet.

Derfor besluttede det ærede medlem hr. Viggo Starcke og jeg os til at forelægge regeringen og de andre deltagere i forhandlingerne en skitse til et forhandlingsgrundlag. Da der i pressen er givet en ofte meget misvisende fremstilling af vor skitse, skal jeg her redegøre for dens indhold i tilknytning til de fra anden side stillede forslag — også de nu af regeringen fremsatte lovforslag.

Vi ønskede, at man opgav omsætnings-skatten. Den har været praktiseret i Sverige fra 1940, men blev kasseret af den svenske socialdemokratiske regering i 1946. Det blev under forhandlingerne i statsministeriet oplyst, at for indkomster under 10 000 kr. drejede det sig om en beskatning på 20 pro mille, for indkomster over 100 000 kr. blev det kun til 6 promille, altså det tredobbelte for de små indkomster — en omvendt progressiv skat. Det var vist Mussolini, der begyndte på dette område, og jeg forstår ikke, at socialdemokratiet, der dog har været et arbejderparti, er